



DET KONGELIGE
BARNE- OG LIKESTILLINGSDEPARTEMENT

Nærings- og handelsdepartementet
Postboks 8014 Dep
0030 OSLO

Deres ref
200604938-1/SMS

Vår ref
200605529-/BBA

Dato
22.02.2007

Høring av Tjenestedirektivet

Vi viser til brev av 22.12.2006 vedrørende ovennevnte sak.

Barne- og likestillingsdepartementet har følgende innspill til Tjenestedirektivet:

Konsekvenser for norske forbrukere

Tjenestedirektivet vil kunne øke norske forbrukeres mulighet til å dra nytte av flere tilbud, og til å dra nytte av større konkurranse og lavere priser på tjenester på det europeiske markedet. Dette forutsetter blant annet gjennomsliktighet, tilgjengelig informasjon om tjenestetilbudet, og at forbrukervernet ikke svekkes i forhold til de rettigheter norske forbrukere har i dag.

I direktivets artikkel 3 nr. 2 fastslås at direktivet ikke berører internasjonale privatretslige regler, i særdeleshet regler som kommer til anvendelse på plikter i og utenfor kontraktsforholdet.

Direktivet presumeres i fortalen punkt 32 å være i overensstemmelse med annet EØS-regelverk som beskytter forbrukerinteresser. I tillegg er det i artikkel 3 nr. 1 slått fast at hvis det er motstrid mellom tjenestedirektivet og annet fellesskapsregelverk som regulerer særlige sektorer, vil sektorregelverket gå foran.

Etter dette antas det at direktivet i liten grad vil berøre norske forbrukeres rettigheter i avtaler om tjenester også når de er levert fra tjenesteytere i andre EØS-land. I visse

Postadresse	Kontoradresse	Telefon	Plan- og administrasjonsavdelingen	Saksbehandler
Postboks 8036 Dep 0030 Oslo	Akersgt. 59	22 24 90 90 Org no. 972 417 793	Telefaks 22 24 95 15	Bente Bakken 22242246

sammenhenger vil det imidlertid kunne ha uheldige sider at forbrukerhensyn ikke er blant de hensyn som etter art. 16.3 legitimerer unntak fra forbudet mot å stille krav til leverandører av tjenester over landegrensene. Et eksempel er at det synes som om norske myndigheter ikke vil kunne stille krav om norsk inkassobevilling til inkassoselskaper som opererer fra andre EØS-land overfor norske forbrukere.

Konsekvenser for norsk lovgivning på forbrukerområdet.

Flere EØS-regelverk regulerer spesielle forbrukertjenester og/eller pålegger leverandører av varer og tjenester spesifikke opplysningsplikter overfor forbrukere. Også tjensteddirektivet har (i artikkel 22) bestemmelser om informasjon tjenesteyter skal gi mottakerne av tjenestene, enten de er næringsdrivende eller forbrukere. Her reguleres både hvilke opplysninger som skal gis til tjenstemottakeren, i hvilken situasjon/på hvilken måte opplysningene skal gis/gjøres tilgjengelige og når de skal gis. I tillegg kommer visse opplysninger tjenesteyteren plikter å gi på mottakerens *forespørsel*. *Artikkel 22 kommer i tillegg til øvrige krav i fellesskapsretten og inneholder i tillegg en minimumsklausul som åpner for ytterligere opplysningskrav.*

Tjensteddirektivet må her antas dels å supplere gjeldende EØS-regelverk på forbrukerområdet, dels å presisere informasjonsplikt som allerede må anses å foreligge. Det må vurderes nærmere i hvor stor grad det er nødvendig å endre gjeldende lovgivning for å gjennomføre tjensteddirektivets informasjonskrav og hvordan dette eventuelt bør gjøres. I det omtalte pkt. 32 i fortalen til tjensteddirektivet om direktivets overensstemmelse med annen fellesskapsrett om forbrukervern er direktiv 2005/29/EF om urimelig handelspraksis overfor forbrukere spesielt nevnt. Departementet arbeider for tiden med å gjennomføre direktivet i norsk rett gjennom endringer i markedsføringsloven. Dette direktivet etablerer et generelt forbud mot urimelig handelspraksis, herunder villedende opplysninger. Det er ikke utformet med spesifikke informasjonskrav. Det har på den annen side til dels omfattende presiseringer av hvilken informasjon det vil være villedende å utelate i spesielle situasjoner, og formulert slik at det i praksis mer eller mindre fremstår som informasjonskrav. Samtidig representerer dette direktivet totalharmonisering, og det er flere sider ved forholdet mellom de to direktivene og tjensteddirektivets forhold til markedsføringsloven som må vurderes nærmere.

Informasjon som omtalt i tjensteddirektivets artikkel 22 skal gis til tjenstemottakere enten de er forbrukere eller næringsdrivende, i motsetning til markedsføringsloven og direktivet om urimelig handelspraksis som begge er begrenset til å gjelde informasjon til forbrukerne. BLD er ikke kjent med at det i dagens norske lovverk finnes tilsvarende opplysningsplikt der mottakere av tjenester er næringsdrivende, eller hjemmel for å pålegge slik plikt.

BLD antar at spørsmålene som er omtalt ovenfor vil måtte avklares i samarbeid med NHD.

Ifølge artikkel 21 om "bistand for tjenestemottakere" skal statene sikre at "mottakere" i det land de er bosatt kan få visse opplysninger i forbindelse med mulige tjenesteavtaler over landegrensene. Dette gjelder informasjon om krav (særlig slike som er begrunnet i forbrukervern) til utøvelse av tjenestevirksomhet i andre stater, informasjon om klagemuligheter ved tvister, og om hvor ytere eller mottakere kan få praktisk bistand. I art. 21.1 c) og art. 21.2 refereres konkret til ECC-Net (det europeiske nettverket for forbrukerkontorer som gir informasjon og yter assistanse til forbrukere i forbindelse med spørsmål knyttet til handel over landegrensene). I art. 21.1 a) og b) og art. 21.3 omtales videre oppgaver som dette nettverket utfører. Norge deltar fullt ut i dette samarbeidet. Det norske ECC-Net-kontoret er ForbrukerEuropa, lokalisert i og knyttet til Forbrukerrådet med basis i en avtale mellom BLD og Forbrukerrådet. BLD legger til grunn at Norge på dette grunnlaget oppfyller forpliktelsene i art. 21 og at det ikke er naturlig eller nødvendig med lov- eller forskriftsendringer i denne sammenheng.

Med hilsen


Rolf Gabrielsen (e.f.)


for Bente Bakken